

Aurel Andrei — Iași
Inima mea de gheață
 „piesă de teatru în două acte”, 73 de pagini, ne-a pus în imposibilitatea de a alege cele cinci pagini dactilografiate necesare rubricii „Prima verba”. Textul este scris cu multe neglijențe (absența rigorii stilistice poate fi explicată printr-un bombardament de influențe nedigerate). Opoziția dură dintre tată și fiu (teoretizată, ca un deget în ochi, prea des, ca ținind de mecanismul luptei între generații) nu reușește să se deslipească de excelentul model care este **Acești îngeri triști** de D.R. Popescu. Dar dumneavoastră ați citit atent și alți autori, pentru a construi povestea unui tânăr inginer care-și urăște tatăl și-l pîndește pentru a da cu mașina peste el. În fața oamenilor adunați în jurul victimei (căzută pe trotuar mai mult din „sufiul” autoturismului) fiul legămănează că se află împreună cu tatăl său, risipind în felul acesta bănușelile și urcînd apoi cu rîsul pe brațe în apartamentul pe care acum îl va vedea pentru prima dată. Aici își servește tatăl, metodic, cu băutură alcoolică, deși știe că acesta este cardiac foarte avansat. Bineînțeles bătrînul va deceda în curînd, fără a ajunge la acele „ultime explicații” dar dialogul care are loc, pe situație limită deci, este suficient pentru a dezvolta tipul de personalitate accentuată care este Victor Dalian. Rămăs-orfan din chiar clipa nașterii, acesta este crescut cu o atenție per-

manent întreținută de Ștefan Dalian, aducînd-o acasă pe Eleonora care îl va îngriji ca o adevărată mamă. Cu toate acestea fiul va rivni după mama pe care n-a putut-o cunoaște niciodată și va vedea în tatăl său pe adevăratul ei criminal. Comportamentul psihic al lui Victor este împrumutat prin derivație și din Gide, Vercors și Sartre (v. **Falsificatorii de bani Pluta meduzel și Greța**) dar trebuie să recunoaștem că personajul dumneavoastră nu are nimic din înălțimea estetică a „eroilor” din operele amintite. Complexul inimii de gheață este „condimentat” de dumneavoastră și cu o problemă de producție, pe care parcă am citit-o de nenumărate ori în textele pe care le-am primit la redacție. Ștefan Dalian fiind, pînă la pensionarea sa de boală, un mare director de combinat, sub autoritatea lui petrecîndu-se un anume accident de producție care pare să fi marcat definitiv răceala lui Victor.

Replica este neinteresantă, monologurile nu se susțin, artificiile nu consolidează cu nimic construcția dramatică. Cu toate acestea, faptul că sinteți încă tînăr și că aveți forța perseverenței, ne îndeamnă să credem că exercițiul pe care l-ați efectuat în **Inima mea de gheață** vă poate fi de folos, în sensul că eroarea nu poate fi la nesfîrșit repetată.

Maria Dulceanu — Brașov : Dramatizarea dumneavoastră după „Coliba

unchiului Tom” nu are calitate, în primul rînd, pentru că nu pareți a fi acomodată cu legile dramaturgiei. Pe de altă parte, cum de altfel am mai anunțat la această rubrică, nu ne interesează dramatizările și în nici un caz cele după literatură străină.

Vasile Penciulescu — Buzău : „Poveste cu pescari”, 3 acte, 73 pagini este o aventură casnică, la propriu și la figurat, în care remarcăm oralitatea replicilor și simțul desenului psihologic. Vă sfătuim să încercați a depăși lumea cu necazuri a lui Bilă Vasilescu, certat cu soția zi de zi pentru că îi place să pescuiească și să abordezi o problematică aptă să valorifice la înălțime măsura talentului dumneavoastră nativ (nu dobîndit !)

Margareta Teleajăn — Ploiești „Să crezi în mine”, piesă în două părți, 57 pagini, are un număr foarte mare de personaje : 27. În fața frumoasei Alice evoluează toate cele 26 de măști, dintre care trei sînt inșiși pețitorii. Nu interesează decît „înțînirea” cu arhitectul, pentru notele de umor involuntar. Cert este că Alice are toate șansele să rămînă fată bătrînă dacă va proceda la „consultarea” vecinilor în legătură cu posibilul ei amor.

Încercați și altoeva.

Ionel Militaru — Corabia : În Cetatea romană, trei acte, 80 pagini, încercați o comedie de actua-

litate. În timp ce arheologul Tudorescu scoate la iveală diferite relicve din din molozul care a acoperit o cetate romană, fata acestuia descoperă frumuseți de suflet în sine și în semenii săi (Volburache, Tănăsie, Adalbescu). Este mai interesantă care o statueta de argilă arsă, care înglobează în mușenia ei două mii de ani, decât bunătatea pe care o descoperă Angela în inima doamnei Volburache? Sînt multe astfel de întrebări la care încercati să răspundeți într-un ritm și o „tăietură piezișă” care ține de comic. Recuzita la care apelați nu ne este cunoscută (nouă și publicului larg) și în această direcție timiditatea dumneavoastră nu este de bun augur: Adalbescu vine pe șantierul arheologic să-i declare iubirea sa Angelei, cade în groapa cu var necesar reconstituirilor, este urmărit de paznicul Geamie, omul de bază al profesorului Tudorescu care crede că „au venit hoții internaționali după relicve”. Tănăsie aduce din bilci un cuț de lut și-l ascunde într-o groapă arheologică, fapt care tulbură conștiința de debutant a lui Geamie și-l pune, pentru cîteva minute doar, pe profesor la dificultățile meditației. Apare în acest decor sentimentalist științific și ofițerul stării civile hotărît să-și exer-

cite profesia „la locul de muncă al solicitantului”. Între Institutul de arheologie și comuna Celei are loc un imbatabil schimb de telegrame care poartă în filigram chiul nemuritorului Caragiale. Poștașul Teleguță vorbește franceza și engleza dimineața, iar după amiaza turca. Apelează la facultățile sale lingvistice și profesorul Tudorescu, descrierind o inscripție otomană în care este vorba de logofătul care l-a urmărit pe Baiazid. În cele din urmă Angela se mărită cu ofițerul stării civile iar Adalbescu se apucă de arheologie, vizind meseria de restaurator. Există multă dorință de veselie în piesa dumneavoastră, miza ei fiind destul de pitică. Ați încercat să puneți la treabă trucuri care au avut (și mai au încă!) strălucire în paginile unor autori clasici. Sentimentul lecturii este contrariant: pentru comedia autentică, mai ales atunci cînd apelați intenționat la mijloace retardate, este necesară o știință care se deprinde în timp, cu un exercițiu apăsător pe parodic.

MAI TRIMITEȚI: Ion Radu Juvara — București (**Prometeu fără arme**, 3 acte, 86 pagini) Vasile Barbălată — Galați (**Un singur inger nu ajunge**, piesă în două părți, 65 pagini) Maria Lungeanu — Cluj (**Vin persii ca-**

medie utopică în două părți, 75 pagini); Mihaila Ruja Anghelescu — Călărași (**Și tu ești frumoasă**, dramă în două părți, 68 pagini); Marin Ungurescu — Craiova (**Cerul din palmă** trei acte, 84 pagini); Miron Pamfil Ionescu — București (**Apele curg spre sud**, două acte, 52 pagini); Paul Voivozeanu — Suceava (**Peștele din acvariu**, trei acte, 75 pagini); Simion Pietreanu (**Leinul era de mahon**, două acte, 49 pagini); Necula T. Banu — București (**Și pasărea este om**, dramă în două părți, 70 pagini); Tache Vilvoianu — Sibiu (**Cînd amurgul e rece**, trei acte, 65 pagini);

DEOCAMDATĂ NU: Vasile D. Bărbulescu — Craiova; Mircea Palnicu — Suceava; Dinu Gavrulescu — București; Paula Maria Dumitrescu — Iași; Angela Vulturasi — Tulcea; Tudor Pamfulescu — Dej; Ana-Maria Valder — Tușnad; Laurențiu Mintulescu — Timișoara; Simina Albu — Cluj; Alion Vladimirescu — Reșița; Ileana Tulbure — București; Tancred Crețeanu — Iași; Lucian Vaida-Popescu — Timișoara; Viorica Dumitrescu — Piatra Neamț; Ion Mugur Silișteanu — Brașov.

Paul TUTUNGIU

posta literaturii dramatice